

Život može biti lijep i u tami

Autor **Draženka Franjić** — 30/08/2024 — Istaknuto Reflektor

0

Foto: Pixabay.com

Podijeli na Facebooku

Podijeli na X (Twitter)

Pošalji na E-mail

Želja svakog čovjeka je da bude samostalan. Da se može sam brinuti o sebi, odijevati se, pripremati objed, raditi, šetati ulicama... No, život ponekad zamuti životnu priču i pojedincima oduzme ono što nam je potpuno normalno da imamo. Milanu je oduzeo vid.

Kada sam se počela susretati sa slijepim osobama mislila sam da je to najveći hendikep, no onda su mi rekli da je teže gluhonijemim osobama. No i danas, kada sam susrela i intervjuirala puno osoba s invaliditetom, a među njima i gluhonijeme i slijepe, sljepoću vidim daleko najtežim nedostatkom.

Ne vidjeti sunce, more, nebo, cvijet, čini mi se kao kada ti netko ukrade svu životnu ljepotu.

Milana sam upoznala prije 20-tak godina kada je počeo gubiti vid. Razlog nije znao nitko, ali iako je pred njim bila jedna od najrjeđih dijagnoza čiji epilog je trebao biti potpuni gubitak vida, dok sam ga vozila na injekcije koje su mu davali direktno u oko, nikada ga nisam vidjela tužnog ili ne daj Bože nesretnog. Nekako je svoje stanje prihvaćao baš tako kako je dolazilo i pomalo prestajao raditi stvari koje je volio – voziti automobil, bicikl, čitati knjige, gledati filmove s prijevodom.

Ni tada se nije žalio, a tri automobila koja su do tada bila parkirana ispred njegove kuće u malom dalmatinskom selu podno Mosora, prodavao je jednog po jednog. Do Splita ili Omiša morao je autobusom, no još je uspijevao vidjeti natpis na kojem je pisala zadnja stanica.

Posla se ipak nije htio odreći i bio je sretan kada ga je to ljeto pronašao na kruzeru. Ponosno mi je pokazivao matrikulu i na ukrcaju me pozvao da im se pridružim na tjedan dana. Bilo je to nezaboravno iskustvo. Gledala sam Milana kako spretno priprema hranu zajedno s još nekoliko kuhara koji uopće nisu primjećivali da ima problema s vidom. Uživao je gledajući kako uplovljavamo u Veneciju doslovno upijajući plavetnilo mora i odsjaj popodnevnog sunca. Gledala sam ga kako uživa u bojama koje još uvijek vidi, kao da ih želi spremiti na neko skriveno mjesto u sebi za dane kada to više neće moći.

Plovila sam s posadom koja je uživala u Milanovom drušvu, njegovim šalama koje je sipao kao iz rukava i niti jednom ga nisam ga čula da se žali. Izlazio je u svakoj luci u koju smo pristajali i žurio vidjeti sve ono što su njegove oči još mogle.

Život je svaki dan nosio nešto novo, no nada koju je nosio u sebi nikada nije prestajala. Znao se našaliti kako bi više volio živjeti pored Nade, a ne u nadi, ali gdje god je čuo da postoji neka mogućnost da barem zaustavi gubitak vida, išao je. Nadao se, a ponekad se i razočaravao, ali nikada nije ni spomenuo da mu je teško. Vjera mu je pomagala i neumorno je odlazio na duhovne obnove. Tvrdio je kako su mu upravo duhovne obnove i karizmatski susreti pomogli i zaustavili gubitak vida.

No, više nije vidio na tabli gdje vozi autobus, a ljude koje je susretao prepoznavao je po koraku ili glasu. Rekao bi mi da njegov vid ovisi o kutu iz kojega gleda. Ni danas mi nije jasno kako i koliko vidi, ali znam da me kod njega uvijek dočeka ručak koji je sam pripremio i šetnja po imanju na kojem je uvijek napravio nešto novo. Ne prođe svaki puta sve glatko, često se iz sve snage udari čekićem po prstu, a jednom prigodom je pokušavajući napraviti stol izrezao vlastitu nogu.

No, tuge u njegovoj kući nema, a upravo zbog toga uvijek je puna prijatelja koji upravo zbog toga jer Milan, unatoč slabovidnosti nastoji živjeti potpun život, često zaborave da se po svojoj kući kreće tek po navici.

Ljubav prema čitanju riješio je u knjižnici za slijepe, pa tako sada uživa slušajući razna književna djela. Ali, ono što je čovjeku jako važno – samostalnost – sve više zaškripi. Baš prije par dana priznao mi je koliko mu nedostaje što ne vozi automobil i koliko teško mu pada što ovisi o drugim ljudima kada želi otići nešto kupiti. O budućnosti u kojoj bi prema liječničkom mišljenju trebao utonuti u potpuni mrak, nikada ne razgovaramo.

Ipak, priča o ovom hrabrom čovjeku i danas mi je fascinantna jer znam da mi je vid ono bez čega ne bih znala.

Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.

Oznake:

Slabovidnost

Slijepe osobe

Vid

Prethodna vijest

Tragično preminule nepoznate osobe na autocesti A3 sahranjene na štitarskom groblju

Sjedeća vijest

WINE & BIKE TOUR ERDUT 2024: Spoj vina, biciklizma i umjetnosti u srcu Slavonije i Baranje

Draženka Franjić